

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ, Χαγούνης. — Ν. 'Αφοική, 'Ιούνιος 1953.

Παραμελούνται αἱ φυσικαὶ καλλογαὶ τῆς
Νήσου. Ὁ Αὐλέμονας, τὸ λιμάνι τῆς τοπικῆς
φωλεᾶς τοῦ χρυσοῦ τῆς Παλαιολόεως.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Γραμματεὺς Καρβουνάδων

μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Μὴ βλέπῃς τὸν ὀλιγοστεύοντα πλουτῶντα, ἀλλὰ βλέπε τὸν αὐθαρσέμονα θησαυροῦν. "Ἐν ἡγευσίᾳ νὰ μὴ συλλογίζῃσαι τὴν ἔνεκα τῆς ἡσθεΐας κακοπαιθεῖαν τὸν σῶματος, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς κακοπαιθείας αὐτῆς ψυχικὴν ἄνεσιν. "Ἐν ἀβουηρίᾳ προσερχόμενος μὴ σκεπτεσθαι τὴν ἐκ τῆς ἀγρυπτίας ταλαιπωρίαν, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς προσευχῆς περαιοχρόμηγν πρὸς τὸν θεὸν παρηρίαν. Τοιοῦτοτρόπως κάμνουν καὶ οἱ στρατιῶται· δὲν βλέπουν τὰ τραύματα ἀλλὰ τὰς ἀνταμοιβάς, ὅχι τὰς σφαγὰς ἀλλὰ τὰς νίκας, ὅχι τοὺς πειπνιμένους νεκροὺς ἀλλὰ τοὺς στεφανουμένους ἀσπονδούς. Οὕτω καὶ σὺ πρᾶξον, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ὅλοι κοιμῶνται, καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ πτερίγ· ἐνθ' βαθυτάτῃ εἶναι ἡρεσίᾳ σὺ μόνος κοινωθεῖς τῷ νομοκλήτῃ μετὰ τοὺς ἁγίους δ' ὦν Δεσπότης. Ἄλλ' ὁ ἕρως εἶναι γλυκύς; Ἀλλὰ τίποτα δὲν εἶναι γλυκύτεον ἀπὸ τὴν προσευχὴν.

Είναι σφαλερὰ ἡ θεωρία ποὺ ἀναγκύσεται ὅτι δῆθεν τὸ ἐλ-
ληνικὸν στοιχεῖον εἶναι ἀνίκα-
νον νὰ μεγαλυοργήσῃ, διότι
τοῦ λείπουν αἱ ἀπαραίτητοι γε-
ωικονομικαὶ προϋποθέσεις
διὰ τὰς βυνηθῆς ν' ἀνδῇ
τὰς πιέσεις ἄλων φρικῶς· καὶ
οἰκονομικῶς ἰσχυροτέρων λα-
ῶν. Τὸ λάθος τῆς θεωρίας αὐ-
τῆς ἔγκειται εἰς τὴν βλακικὴν
πλάνην ὅτι ὁ κόσμος ἀποτελεῖ-
ται κοινὸν ὄργανισμὸν. ἀποκρυ-
σταλλομένον εἰς ἀναλλοιώτους
καταστάσεις, καὶ εἰς ἀκαμπτα-
πλοῖσια. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι
οἱ λαοί, ὅπως καὶ τὰ κράτη
ἀμάρζουσιν καὶ παρακμάζουσιν, δι-
τι τὸ φρικὸν μέγεθος ἐνὸς
πληθυσμοῦ ὑφίσταται ἐκ παρ-
λῆλου συνειδέας ἀλλοιώσεις, ὅ-
τι λόγῳ τῆς διαρκούς ἐξελίξεως
τῆς τεχνικῆς δημιουργοῦνται
νέαι οἰκονομικὰ δυνατότητες,
διὰ τῆς ὧς καὶ τὰ κέντρα τῆς οἰ-

»Τώρα ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ ξεπροβύειν πίσω ἀπ' τὰ βουνά σὰν ἕνας ὀλόχυρος, δίσκος οὐλτοντας τὴς πρώτες του ἀκτίνες. Εἰς τὰ Φορτύνια μᾶς περίμενε κι' ἄλλη συντροφιά, ἀμέσως οἱ γυναῖκες μὲ τὰ ὠροῦτά τους, λουλούδια ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο. Πραγματικὰ ἐνόμισε κανεὶς ὅτι ἦτο σ' ἓνα ἀνθισμένο κήπο. Τὰ ὠροῦτα ἀνοίξιάντου τριανταφυλλὰ κι αὐτὰ ἄλλα λουλούδια ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν Παναγία, σκόρπουσαν τὸ γλυκὺ ἄρωμά τους. Φεύγοντας ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε ἐπὶ τὸν στὴν χολικύστρωτο δρόμο μὲ διευθύναν πάντοτε ἀρδὴ τὸ μοναστήρι. Περάσαμε τὰ διάφορα (Συνέχεια εἰς τὴν ἀν. σελίδα)

